

عنوان مقاله:

ضوابط قرار ممنوعیت خروج از محل در ایران و انگلستان

محل انتشار:

همایش ملی پیشگیری از جرم در قلمرو مطالعات حقوق کیفری، علوم اجتماعی و انتظامی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 27

نویسندگان:

زهرا عابدی نژادمهرآبادی - عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی، واحد بین المللی خرمشهر، خرمشهر، ایران

شقایق کریمی - کارشناسی ارشد رشته حقوق جزا و جرم شناسی دانشگاه آزاد اسلامی، واحد بین الملل کیش، کیش، ایران

خلاصه مقاله:

در این مقاله نگارندگان با روش تحلیلی - توصیفی ضوابط قرار ممنوعیت خروج از محل در ایران و انگلستان مورد مطالعه قرار گرفته و روشن شد که این قرار در هر دو نظام حقوقی ایران و انگلستان مطرح شده است و به موجب ماده 247 قانون آیین دادرسی کیفری با توجه به اهمیت و دلایل جرم، دادگاه می تواند قرار عدم خروج متهم از کشور را صادر کند. مدت اعتبار این قرار 6 ماه یکبار است، اما اگر دادگاه لازم بداند می تواند هر 6 ماه یکبار آن را تمدید کند. این قرار پس از ابلاغ ظرف 20 روز در دادگاه تجدیدنظر استان قابل اعتراض است. بر اساس این ماده قانونی و مفاد سایر قوانین موجود، ممنوع الخروج شدن افراد معمولاً پنج دلیل مشخص دارد و تنها 5 گروه از افراد اجازه خروج از مرزهای کشور را ندارند این پنج گروه عبارتند از: بدهکاران قطعی مالیاتی و بدهکارانی که به موجب صدور حکم قطعی دادگاه یا صدور اجراییه در اجرای ثبت سازمان ثبت اسناد و املاک، بدهی آنها محرز شده، افرادی که در خارج از ایران به خاطر تکدی، ولگردی، سرقت، کلاهبرداری و هر عنوان دیگری دارای سوء شهرت باشند، کسانی که مسافرت آنها به خارج از کشور به تشخیص مقامات قضایی مخالف مصالح جمهوری اسلامی ایران باشد، کسانی که به موجب اعلام کتبی مقامات قضایی حق خروج از کشور را ندارند و افرادی که اخذ گذرنامه و خروج از کشور آنها به اراده فرد دیگری (پدر، شوهر و...) محول شده است. در خصوص بدهکاران عادی چ ک، مهریه و تعهدات اسنادی نیز مطابق آیین نامه اجرای مفاد اسناد رسمی لازم الاجرام صوب 1387، ممنوعیت خروج افراد از طریق اعلام اداره کل اجرا با اداره گذرنامه اعمال می شود.

کلمات کلیدی:

قرار ممنوعیت خروج از کشور، قرار تامین کیفری، قرار ممنوعیت خروج از محل، پلیس

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/852763>

